

OD AUTORKY
CELOSVETOVÉHO BESTSELLERA
NORMÁLNI ĽUDIA

KRÁSNY SVET, KDEŽE SI SALLY ROONEY

Pripravte sa na to, že vám opäť zlomí srdce.

Ljndeni

Krásny svet, kdeže si

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Sally Rooney

Krásny svet, kdeže si – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**KRÁSNY SVET,
KDEŽE SI**

SALLY
ROONEY

—

KRÁSNY
SVET,
KDEŽE SI

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

Sally Rooney: Beautiful World, Where Are You

Copyright © 2021, Sally Rooney

All rights reserved

Translation © Ivana Cingelová, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3283-3

ISBN e-knihy 978-80-566-3436-3 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3437-0 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3435-6 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Keď niečo napíšem, zvyčajne si myslím, že je to veľmi dôležité a že som veľmi dobrá spisovateľka. Myslím, že to zažíva každý. Ale v kútiku duše veľmi dobre viem, čo som, že som len malá, veľmi malá spisovateľka. Prisahám, že to viem. Ale veľmi mi na tom nezáleží.

Natalia Ginzburgová, Moje povolanie

1

V hotelovom bare sedela žena a sledovala dvere. Bola starostlivo upravená: biela blúzka, svetlé vlasy zastrčené za ušami. Vrhla pohľad na obrazovku telefónu, na ktorom svietilo rozhranie komunikačnej aplikácie, a potom znova pozrela na dvere. Bol koniec marca, v bare bolo ticho a za oknom vpravo od nej začínalo nad Atlantickým oceánom zapadať slnko. Boli štyri minúty po siedmej a potom päť, šesť. Krátko a bez väčšieho záujmu prešla pohľadom po svojich nechtoch. Osem minút po siedmej vošiel muž. Bol drobný a tmavovlasý, s úzkou tvárou. Poobzeral sa, prebehol pohľadom po tvárach ostatných zákazníkov a potom vytiahol telefón a pozrel na obrazovku. Žena pri okne si ho všimla, no okrem toho, že ho sledovala, neurobila nič, čím by upútala jeho pozornosť. Zdalo sa, že sú približne v tom istom veku, tesne pred tridsiatkou alebo krátko po nej. Nechala ho tam stáť, až kým si ju nevšimol a neprišiel k nej.

Alice? spýtal sa.

Presne tak, prisvedčila.

Super, ja som Felix. Prepáč, že meškám.

Vlúdne odvetila: To je v poriadku. Spýtal sa jej, čo si dá na pitie, a potom šiel k baru objednať. Čašníčka sa zaujímala, ako sa mu darí, a on na to: V pohode, fajn, a tebe? Objednal vodu s tonikom a polliter ležiaka. Namiesto toho, aby vzal fľašu s tonikom späť k stolu, ju rýchlym a skúseným šibnutím zápästia vylial do pohára. Žena za stolom klopkala prstami po podložke pod pohár a čakala. Odkedy do miestnosti vstúpil

muž, pôsobila pozornejšie a živšie. Práve teraz hľadela von na západ slnka, akoby ju veľmi zaujímal, hoci si ho predtým vôbec nevšímala. Keď sa muž vrátil a položil nápoje na stôl, z ležiaka pretiekla kvapka a žena sa zadívala, ako sa rýchlo rinie po pohári.

Spomínala si, že si sa sem práve prisťahovala, prehodil. Či? Prikývla, odpila si, oblizla si hornú peru.

Prečo? zaujímal ho.

Čo prečo?

No, ľudia sa obyčajne nestahujú sem. Skôr sa sťahujú odtiaľto. Asi si neprišla za prácou, či?

Och. Nie, to nie.

Z letného pohľadu, ktorý si vymenili, sa dalo vytušiť, že očakával lepšie vysvetlenie. V jej tvári sa niečo mihlo, akoby sa snažila dospieť k nejakému rozhodnutiu, a potom sa priateľsky, takmer sprisahanecky, pousmiala.

No, tak či tak som sa chcela niekam presťahovať, pokračovala, a potom som sa doočula o dome hneď za mestom – známy pozná majiteľov. Evidentne ho už celú večnosť nemôžu predať, a tak nakoniec skrátka začali hľadať niekoho, kto by tam zatiaľ býval. Každopádne, vravela som si, že by bolo pekné bývať pri mori. Celé to bol asi tak trochu spontánny nápad. Takže tak... A to je všetko, nič viac v tom nebolo.

Pil a počúval ju. Ku koncu jej dýchavičnosť a mierne sebakritický výraz prezradili, že trochu znervóznela. On ju nezúčastnene sledoval a potom položil pohár na stôl.

Aha, povedal. A predtým si bývala v Dubline, nie?

Tak rôzne. Chvíľu som žila v New Yorku. Som z Dublinu, tuším som to spomínala. Ale až do minulého roka som bývala v New Yorku.

A čo plánuješ robiť tu? Nájsť si prácu alebo tak?

Odmlčala sa. On sa s pohľadom stále upretým na ňu usmial a oprel sa o stoličku.

Prepáč, že sa tak vypytyjem, dodal. Zrejme nie som plne v obraze.

Nie, to je v poriadku. Len neviem dobre odpovedať na otázky, ako vidíš.

Čo tvoja práca? To je moja posledná otázka.

Usmiala sa naňho, zrazu napäto. Som spisovateľka, odvetila. Povieš mi, čo robíš ty?

Och, nič také nezvyčajné. Zaujímalo by ma, o čom píšeš, ale nebudem vyzvedať. Ja pracujem v sklade, za mestom.

Ako čo?

No, ako čo, odpovedal filozoficky. Vyberám z políc objednávky, nakladám ich na vozík a potom ich beriem na balenie. Nič extra zaujímavé.

Čiže ťa to tam nebaví?

Ježiši, nie, odvetil. Ide ma z toho jebnúť. Ale za niečo, čo by ma bavilo, by mi asi neplatili, nie? Tak to s prácou chodí, keby bola dobrá, robila by si ju zadarmo.

Usmiala sa a uznala, že má pravdu. Obloha vonku za oknom stmavla a dole na parkovisku karavanov sa zažíjali svetlá: chladné bledé lampy vonku, teplejšie žlté svetlá v oknách. Čašnička spoza baru vyšla poutierať prázdne stoly. Žena menom Alice ju pár sekúnd sledovala a potom znova pozrela na muža.

Kam miestni chodia, keď sa chcú zabaviť? zaujímala sa.

Ako všade inde. Máme tu pár krčiem. Dole v Balline je nočný klub, cesta autom trvá zhruba dvadsať minút. A tiež tu máme atrakcie, ale tie sú skôr pre deti. Asi tu nemáš veľa priateľov, čo?

Myslím, že si prvý človek, s ktorým som sa bavila, odkedy som sa prisťahovala.

Zdvihol obočie. Si hanblivá? spýtal sa.

To mi povedz ty.

Pozreli sa jeden na druhého. Už nevyzerala nervózne, skôr mierne odmerane, a on jej prechádzal pohľadom po tvári, akoby sa snažil dať si niečo dohromady. Nezdalo sa, že by nakoniec – po sekunde či dvoch – dospel k záveru, že uspel.

Možno hej, odvetil.

Spýtala sa, kde býva, a on jej prezradil, že v podnájme s priateľmi kúsok odtiaľto. Pozrel von oknom a dodal, že to z miesta, kde sedia, takmer vidno, hneď za parkoviskom pre karavany. Naklonil sa cez stôl, aby jej to ukázal, ale potom skonštatoval, že je na to predsa len príliš tma. Každopádne, je to hneď tam, dodal. Keď sa naklonil bližšie k nej, ich pohľady sa stretli. Ona sklopila zrak a zdalo sa, že on pri sadaní potláča úsmev. Spýtala sa, či jeho rodičia stále žijú v okolí. Odpovedal, že jeho matka minulý rok umrela a jeho otec je „bohvie kde“.

Akože, aby som mu nekrivdil, zrejme niekde ako v Galwayi, dodal. Nezmizol niekam dole do Argentíny alebo čo. Ale už roky som ho nevidel.

Úprimnú sústrasť ohľadom mamy, povedala.

Hej. Vďaka.

Ani ja som svojho otca už nejaký čas nevidela. Nedá sa... naňho veľmi spoľahnúť.

Felix zdvihol zrak od pohára. Och? nadhodil. Pije?

Mm. A... Vieš, vymýšľa si.

Felix prikývol. Myslel som, že to je tvoja práca, skonštatoval.

Pri jeho poznámke sa viditeľne začervenala, čo ho očividne prekvapilo a dokonca znepokojilo. Veľmi vtipné, zareagovala. Každopádne. Dáš si ďalší drink?

Po druhom si dali tretí. On sa jej opýtal, či má súrodencov, a ona odvetila, že jedného, mladšieho brata. Povedal, že aj on má brata. Keď dopíjali tretí drink, Alice bola v tvári červená a oči jej

sklovito žiarili. Felix vyzeral presne tak isto, ako keď vošiel do baru, jeho vystupovanie či pôsobenie sa vôbec nezmenili. Ale zatiaľ čo ona čoraz častejšie prechádzala pohľadom po miestnosti a prejavovala väčší záujem o okolie, on pozornejšie a uprenejšie sledoval ju. Záhalčivo zahrkotala ľadom v prázdnom pohári.

Chcel by si sa ísť pozrieť ku mne domov? nadhodila. Chcela by som ho niekomu ukázať, ale nepoznám nikoho, koho by som tam pozvala. Teda, chcem tam pozvať svojich priateľov, ako inak. Ale žijú kade-tade.

V New Yorku.

Zväčša v Dubline.

Kde bývaš? spýtal sa. Môžeme ísť pešo?

Jednoznačne môžeme. Vlastne budeme musieť. Ja nešoférujem, ty?

Som tu bez auta. Alebo by som to minimálne neriskoval. Ale mám vodičák, hej.

Máš vodičák, zamrmlala. Aké romantické. Chceš ďalší drink alebo pôjdeme?

On sa sám pre seba zamračil, či už pri jej otázke, jej formulácii, alebo pri slove „romantické“. Ona sa hrabala v kabelke bez toho, aby zdvihla zrak.

Hej, podme, prečo nie, súhlasil.

Vstala a začala si obliekať béžový jednoradový kabát. Sledoval, ako ohla jednu manžetu tak, aby bola rovnako veľká ako druhá. Keď stál, bol len o kúsok vyšší od nej.

Ako je to ďaleko? spýtal sa.

Hravo sa naňho usmiala. Rozmyslel si si to? prehodila. Ak sa cestou unavíš, môžeš sa na mňa vykašľať a vrátiť sa späť, ja už som si zvykla. Teda na tú cestu. Nie na to, že sa na mňa ľudia vykašľú. Možno som si zvykla aj na to, ale s takými vecami sa neznámym ľuďom nezverujem.

Na toto vôbec nezareagoval, len prikývol, pričom sa mierne zdržanlivo zachmúril, akoby si tento aspekt jej osobnosti, jej sklony vyjadrovať sa „duchaplne“ a mnohovravne, po hodine-dvoch rozhovoru všimol a rozhodol sa ho ignorovať. Keď odchádzali, zaželel čašníčke dobrú noc. Alice vyzerala, že ju to prekvapilo, a obzrela sa cez plece, akoby sa ju snažila znova zazrieť. Keď vyšli von, opýtala sa, či ju pozná. Za nimi sa ozývalo tiché upokojujúce hučanie rozbíjajúcich sa vln a vzduch bol chladný.

To dievča, čo tam pracuje? spýtal sa Felix. Hej, poznám ju. Sinead. Prečo?

Bude ju zaujímať, čo si tam so mnou robil.

Felix monotónne odvetil: Domnievam sa, že bude mať slušnú predstavu. Ktorým smerom ideme?

Alice si vložila ruky do vreciek kabáta a vykročila hore kopcom. Zdalo sa, akoby v jeho vystupovaní vycítila niečo ako výzvu či dokonca nesúhlas, a namiesto toho, aby ju to odradilo, to skôr posilnilo jej odhodlanie.

Čo, stretávaš sa tu so ženami často? prehodila.

Musel zrýchliť, aby s ňou udržal krok. To je zvláštna otázka, poznamenal.

Vážne? Možno som zvláštny človek.

Týka sa ťa nejako, ak tam stretávam ľudí? spýtal sa.

Samozrejme, že sa ma nič ohľadom teba netýka. Som len zvedavá.

Zdalo sa, že nad tým premýšľa, a počas toho tichšie, o niečo menej sebaisto, zopakoval: Hej, ale nemyslím, že sa ťa to nejako týka. Po niekoľkých sekundách dodal: Ten hotel si navrhla ty. Len aby si vedela. Normálne tam nechodím. Takže nie, nestretávam tam ľudí často. Fajn?

Fajn, dobre. Zaujala ma tá poznámka, že to dievča za barom bude mať „predstavu“, čo sme tam robili.

No, určite jej došlo, že sme na rande, poznamenal. To je všetko, čo som tým myslel.

Alice sa síce naňho nepozrela, no v tvári sa jej usídlilo o niečo väčšie pobavenie ako predtým, alebo pobavenie iného druhu. Neprekáža ti, keď ťa tvoji známi vidia na rande s neznámymi ľuďmi? nadhodila.

Lebo by mi to malo byť trápne alebo tak? Veľmi mi to neprekáža, nie.

Po zvyšok prechádzky po pobrežnej ceste smerom k Alicinmu domu sa rozprávali o Felixovom spoločenskom živote, respektíve Alice položila na túto tému sled otázok, nad ktorými sa on zamyslel a zodpovedal ich, pričom obaja pre hluk mora rozprávali hlasnejšie ako predtým. Nezdalo sa, že by ho jej otázky prekvapili, a odpovedal pohotovo, no zároveň sa nevyjadroval prehnane obširne ani sa nedelil o žiadne informácie mimo tých, na ktoré sa priamo pýtala. Prezradil jej, že trávi čas hlavne s ľuďmi, s ktorými sa pozná zo školy, a s ľuďmi, s ktorými sa pozná z práce. Tieto dva kruhy sa trochu, no nie veľmi prekrývali. On sa jej nepýtal nič, možno ho odradili ostýchavé odpovede na otázky, ktoré jej položil predtým, alebo už možno nemal záujem.

Sme tu, oznámila napokon.

Kde?

Otvorila malú bielu bránku a dodala: Tu. Zastal a pozrel sa na dom na zelenom úbočí. Ani v jednom okne sa nesvietilo a na priečelie nebolo dobre vidieť, ale jeho výraz naznačoval, že vie, kde sú.

Bývaš na fare? spýtal sa.

Och, neuvedomila som si, že ju budeš poznať. Prezradila by som ti to už v bare, nesnažila som sa byť záhadná.

Pridržala mu otvorenú bránku a on ju nasledoval, s pohľadom stále upriameným na obrys domu s výhľadom na more, ktorý sa

týčil nad nimi. Okolo nich šušťala vo vetre šerá zelená záhrada. Ona zľahka kráčala po cestičke a hľadala v kabelke kľúče od domu. Bolo ich niekde vnútri jasne počuť, ale zdalo sa, že ich nemôže nájsť. On tam stál a nič nevravel. Ona sa ospravedlnila za zadržanie a zapla baterku na telefóne, ktorá osvetlila vnútro kabelky a zároveň vrhla chladnú sivú žiaru na predné schody. On mal ruky vo vreckách. Mám ich, povedala ona. Potom odomkla dvere.

Vnútri sa tiahla veľká chodba s červeno-čiernymi vzorovanými dlaždicami. Hore visel luster s tienidlom z mramorovaného skla a pri stene stál útly stôl s drevorezbou vydry. Hodila kľúče na stôl a vrhla rýchly pohľad do matného flakátého zrkadla na stene.

Prenajímaš si to tu sama? spýtal sa.

Ja viem, odvetila. Samozrejme, že je priveľký. A vykúriť ho stojí celé milióny. Ale je pekný, nemyslíš? A vôbec neplatím nájom. Nejdeme do kuchyne? Zapnem znova kúrenie.

Nasledoval ju po chodbe do veľkej kuchyne s kuchynskou linkou na jednej strane a jedálenským stolom na druhej. Nad umývadlom bolo okno s výhľadom na zadnú záhradu. On ostal stáť vo dverách, zatiaľ čo ona začala prehľadávať jednu zo skri-niek. Obzrela sa naňho.

Môžeš si sadnúť, ak chceš, prehodila. Alebo si pokojne ostaň stáť, ak ti je tak lepšie. Dáš si víno? Je to jediné, čo mám doma, teda akože na pitie. Ale ja si dám najprv vodu.

Čo za veci píšeš? Keď si už tá spisovateľka.

Zmätene sa otočila. Keď už som? zopakovala. Predpokladám, že si nemyslíš, že klamem. Vymyslela by som si niečo lepšie, keby som klamala. Som autorka románov. Píšem knihy.

A tak zarábaš peniaze?

Znova naňho pozrela, akoby v jeho otázke vycítila nový význam, a pokračovala s nalievaním vody. Áno, zarábam, prisved-

čila. On ju ďalej sledoval a potom si sadol za stól. Stoličky mali sedadlá potiahnuté pokrčenou červenohnedou látkou. Všetko vyzeralo veľmi čisto. On prešiel končekom ukazováka po hladkej doske stola. Ona pred neho položila pohár vody a sadla si na jednu zo stoličiek.

Už si tu niekedy bol? spýtala sa. Spoznal si to tu.

Nie, poznám to tu len preto, že som vyrastal v meste. Nikdy som nepoznal ľudí, čo tu žili.

Ani ja ich poriadne nepoznám. Starší pár. Myslím, že žena je umelkyňa.

Prikývol a nič nepovedal.

Ukážem ti to tu, ak chceš, dodala.

Stále nič nevravel a tentoraz ani neprikývol. Nevyzerala, že by ju to vyviedlo z miery; zdalo sa, akoby jej to potvrdilo nejaké podozrenie, ktoré prechovávala, a keď znova prehovorila, bolo to tým istým suchým, takmer sardonickým tónom.

Musíš si o mne myslieť, že som šialená, keď tu bývam sama, skonštatovala.

Zdarma? odpovedal. Doriti, bola by si šialená, keby nie. Bez rozpakov si zívól a pozrel von z okna, či skôr na okno, keďže vonku bola tma a v skle sa odrážalo iba vnútro miestnosti. Koľko spální tu máš, len tak zo zvedavosti? prehodil.

Štyri.

Kde je tvoja?

V jej pohľade sa pri tejto náhlej otázke najprv nič nezmenilo a ešte niekoľko sekúnd ho upierala na svoj pohár, až potom zdvihla zrak priamo naňho. Hore, odvetila. Všetky sú hore. Mám ti ich ukázať?

Prečo nie, súhlasil.

Vstali od stola. Odpočívadlo na poschodí pokrýval turecký koberec so sivými strapcami. Alice otvorila dvere do svojej spálne

a zapla malú stojacu lampu. Naľavo od nej stála veľká manželská posteľ. Drevená podlaha nebola ničím pokrytá a v jednej stene bol zabudovaný kozub s nefritovými obkladačkami. Z veľkého posuvného okna napravo bolo vidieť na more, do temnoty. Felix poďišiel k oknu a naklonil sa tesne k sklu, aby svojím tieňom stmavil žiaru odrážajúceho sa svetla.

Cez deň stadiaľto musí byť pekný výhľad, podotkol.

Alice stále postávala pri dverách. Áno, je krásny, uznala. Večer je, popravde, ešte krajší.

Odvrátil sa od okna a skúmavo prešiel pohľadom po ostatných prvkoch miestnosti, zatiaľ čo ho Alice sledovala.

Veľmi pekná, zhodnotil. Veľmi pekná izba. Chystáš sa tu napísať knihu?

Asi to skúsím.

A o čom sú tvoje knihy?

Och, neviem, odvetila. O ľuďoch.

To je trochu široké. O akých ľuďoch píšeš, o ľuďoch ako ty?

Pokojne naňho pozrela, akoby mu tým chcela niečo povedať: možnože chápe, akú hru hrá, a dokonca ho nechá vyhrať, ak bude hrať fér.

Čo za človeka si myslíš, že som? prehodila.

Zdalo sa, akoby ho niečo na jej pokojnom výraze vyviedlo z miery, a krátko a úsečne sa zasmial. No, povedal. Spoznal som ťa len pred pár hodinami, ešte som si na teba neutvoril názor.

Dúfam, že mi dáš vedieť, keď to spraviš.

Možno.

Niekoľko sekúnd tam stála, úplne nehybne, zatiaľ čo on prechádzal z miesta na miesto a tváril sa, že si prezerá veci. Vedeli, obaja, čo sa stane, hoci ani jeden nevedel povedať, ako presne to vedia. Ona nezaujate čakala, zatiaľ čo on sa obzeral, až jej nakoniec, keď už možno nezvládal odďaľovať neodvratné, poďakoval

a odišiel. Odprevadila ho dole schodmi – čiastočne. Keď prešiel dverami, stála na schodoch. Bola to jedna z takých tých chvíľ. Obaja sa potom cítili zle, pričom ani jeden z nich celkom nevedel, prečo večer nakoniec nikam nevedol. Ako tam tak zastala na schodoch, sama, pozrela hore na odpočívadlo. Nasledujme jej pohľad a všimneme si otvorené spálňové dvere, pásik bielej steny, ktorý vidieť pomedzi stĺpiky zábradlia.

2

Drahá Eileen. Čakám na tvoju odpoveď na svoj posledný mejl tak dlho, že ti – len si to predstav! – píšem ďalší ešte pred tým, ako mi odpíšeš. Na moju obranu, mám priveľa nového materiálu a ak budem čakať na teba, začnem zabúdať. Mala by si vedieť, že ma naša korešpondencia drží pri živote, pretože si jej prostredníctvom o ňom robím poznámky a uchovávam tak niečo zo svojej – inak takmer bezcennej, alebo dokonca úplne bezcennej – existencie na tejto rapidne degenerujúcej planéte... Tento odsek zahrňam hlavne preto, aby som v tebe vyvolala výčitky svedomia, že si mi doteraz neodpísala, a preto mi nabudúce odpovieš rýchlejšie. Mimochodom, čo vlastne robíš, keď mi neodpisuješ? Nehovor, že pracuješ.

Idem sa zblázniť, keď si predstavím, aký nájom platíš v Dubline. Vieš, že je to tam teraz drahšie ako v Paríži? A prepáč, ale Dublin sa na Paríž nedotahuje. Jedným z problémov je, že Dublin je, a myslím to doslovne aj topograficky, plochý – takže všetko sa deje na jednej rovine. Iné mestá majú metro, ktoré im pridáva hĺbku, a strmé kopce alebo mrakodrapy, ktoré idú do výšky, ale Dublin má len nízke územčisté sivé budovy a električky premávajúce po uliciach. A nemá dvory alebo strešné záhrady ako v kontinentálnych mestách, ktoré by jeho povrch rozbili – ak nie vertikálne, tak konceptuálne. Zamyslela si sa nad tým niekedy takto? Ak aj nie, možno si si to všimla aspoň podvedome. V Dubline len ťažko vyjdeš veľmi vysoko alebo zideš veľmi hlboko, len ťažko stratíš seba alebo iných ľudí, alebo